

Sygn. akt IX Ka 154/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

SSO Jan Klocek

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Ćwiek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 roku

sprawy J. P.

oskarżonej o przestępstwo z art. 56 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Urząd Skarbowy w Starachowicach

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 11 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 479/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. C. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego świadczoną w postępowaniu odwoławczym;

III. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

IXKa 154/ 15

UZASADNIENIE

J. P. oskarżona została o to, że podała nieprawdę ze złożonym do organu podatkowego w S. w dniu 4 czerwca 2013 roku zeznaniu podatkowym PIT- 36 za 2012 rok poprzez nie wykazanie dochodu z innych źródeł wynikającego z informacji PIT- 8C wystawionej przez (...) Spółdzielnię Mieszkaniową dotyczącego wypłaty wkładu mieszkaniowego w związku z wygaśnięciem spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego w kwocie 109.140, 76 złotych przez co naraziła na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2012 rok w kwocie 22. 395 złotych czyn naruszyła art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 9, art. 20 ust. 1, art. 21 ust. 1 pkt. 50, art. 26 ust. 1, art. 27 ust. 1 i art. 45 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym osób fizycznych (tj. Dz. U z 2012 poz. 361 z późniejszymi zmianami)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r w sprawie sygn. akt IIK 479/ 14 Sąd Rejonowy w Starachowicach orzekł:

I. na podstawie art. 113 § 1 kks w związku z art. 414 § 1 kpk w związku z art. 17 § 1 pkt 2 kpk uniewinnił J. P. od popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. C. kwotę 619, 92 (sześćset dziewiętnaście 92/ 100) złote tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu;

III. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku tego w całości na niekorzyść oskarżonej J. P. wywiódł oskarżyciel publiczny Urząd Skarbowy w S. i na podstawie art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że w działaniu oskarżonej nie sposób dopatrzeć się umyślności, która jest nieodłącznym znamieniem popełnienia przestępstwa z art. 56 § 2 kks, a także mając na uwadze obecnie prawomocny wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K., że oskarżona działała w błędzie co do oceny prawnej swojego postępowania, stanowiącym znamię czynu zabronionego

wnosząc o

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Starachowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, a to oznacza, iż brak było podstaw do uwzględnienia jej zarzutu oraz wniosku końcowego, a nadto Sąd II instancji nie znalazł powodów do uchylenia zaskarżonego orzeczenia z urzędu.

Oskarżyciel publiczny w treści apelacji skupia się w zasadzie na jednej okoliczności, a mianowicie kwestii zamiaru oskarżonej próbując wykazać, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż w działaniach oskarżonej J. P. brak było umyślności, która jest nieodłącznym znamieniem popełnienia przestępstwa z art. 56 § 2 kks.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie sposób zgodzić się z argumentami apelacji oskarżyciela publicznego niezależnie od tego, czy Sąd Rejonowy do końca trafnie braku znamion umyślności działania oskarżonej dopatrywał się w jej błędnej ocenie sytuacji prawnej postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że przestępstwo oszustwa z art. 56 § 1 lub 2 kks nie może być popełnione przez podatnika (w tym przypadku w rozpoznawanej sprawie przez podatnika podatku dochodowego) w jednej z dwóch form to jest podania nieprawdy lub zatajenia prawdy bądź też niedopełnienia obowiązku zawiadomienia organu podatkowego o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem.

W rozpoznawanej sprawie chodzi niewątpliwie, jak to wynika wprost z aktu oskarżenia o podanie nieprawdy w zeznaniach podatkowych złożonych przez oskarżoną. Z trafnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, a nie kwestionowanych przez oskarżyciela publicznego, co do okoliczności postępowania oskarżonej wynika jednoznacznie, że jej zamiarem nie było podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy skoro w zeznaniu podatkowym PIT- 39 złożonym 23 kwietnia 2013 r. o wysokości osiągniętego dochodu w roku 2012 wykazała kwotę 109.140, 76 zł i należny od tej kwoty podatek do zapłaty 20. 737, 00 zł.

Oskarżona oczywiście jako osoba niefachowa na co trafnie zwraca uwagę sąd rejonowy nie musiała znać na tyle przepisów prawa podatkowego i ich interpretacji aby twierdzić, że celowo kwotę 109.140, 76 zł wykazała jako pochodzącą z odpłatnego zbycia nieruchomości mimo, iż zasadnym było przyjęcie, że jest to kwota pochodząca z innych źródeł i podlega opodatkowaniu w oparciu o przepis art. 10 ust 1 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Oskarżona nie zgodziła się z interpretacją w tym zakresie, przedstawioną jej na piśmie przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S., co spowodowało z jednej strony wszczęcie postępowania podatkowego i wydanie stosowanych decyzji, zakończonego prawomocnym orzeczeniem WSA w K. z dnia 29 kwietnia 2014 r., a z drugiej strony nieprawidłowym sporządzeniem przez oskarżoną korekty zeznania podatkowego za 2012 r. w dniu 4 czerwca 2013 r. Ta nieprawidłowość, stała się podstawą sporządzenia wobec J. P., aktu oskarżenia przez Urząd Skarbowy.

Takie stanowisko nie jest do zaakceptowania, bowiem każdorazowo w sytuacji sporu merytorycznego między podatnikiem, a urzędem Skarbowym lub innym organem podatkowym, doprowadziłoby do sytuacji postawienia podatnika w stan oskarżenia, niezależnie od tego jaki zamiar przyświecał temuż i podatnikowi.

Zgola czym innym jest postępowanie karno- skarbowe, a czym innym jest postępowanie podatkowe. Zupełnym nieporozumieniem jest twierdzenie w apelacji oskarżyciela publicznego, że właściwe poinformowanie oskarżonej przez Urząd Skarbowy o interpretacji przepisów potwierdzone późniejszymi decyzjami podatkowymi i wyrokiem WSA w K., daje podstawę do przyjęcia jej zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 56 § 2 kks.

Zauważyć należy, że decyzje podatkowe jak i wyrok WSA zapadły po dacie 04 czerwca 2013 r., a więc dacie, w której oskarżona miała popełnić zarzucone jej przestępstwo (patrz k. 75, 107- 112).

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks orzekł jak w sentencji. Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze oparte zostało na treści art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 113 § 1 kks.

SSO Aleksandra Babilon- Domagała SSO Krzysztof Sójka SSO Jan Klocek